

AANKOOP EN OVERDRACHT VAN CEES 3, KOE NUMMER 175

Koe nummer 175

Sinds vijf jaren geleden zoon Pepijn Trapman met het Koeienproject is begonnen (zie www.geefeenkoe.nl) is vorig jaar juni koe nummer 100 gekocht en overgedragen. En op 2 september koe nummer 175. De koe is genoemd naar Cees Kant, de overleden zoon en enig kind van de familie Kant die via de “Cees Kant Stichting” (zie www.ceeskantstichting.nl) geld doneren aan projecten met een doelstelling die Cees zou hebben onderschreven. Er is al een Cees 1 en een Cees 2.. De nieuwe aankoop valt in de zélfde week waarin Cees Kant is geboren en gestorven!

Het bezoek aan Talas in Kyrgyzstan

Jaarlijks bezoek ik, Hans Trapman, samen met mijn vrouw Anne de organisatie in Talas waar wij als stichting mee samenwerken. “Nur Bala” heet die stichting en dat betekent in het Kirgizisch “Kwetsbaar Kind”. Wij doneren daar samen met zoon Pepijn een arbeidsplaats. Medewerkster Nargiza is voor meer dan 100% betrokken bij ons project. Op onze site kunt u zien hoe het, mede ook dank zij het hoofd van Nur Bala Jyldyz, allemaal werkt.

Meestal ook vergezelt Pepijn ons. Hij woont en werkt in de hoofdstad Bishkek voor de Nederlandse organisatie ICCO en is nog als vrijwilliger onze vooruitgeschoven post. We bespreken op het kantoor de gang van zaken van het afgelopen jaar, de dagelijkse besommingen, toekomstige ontwikkelingen en zo meer. We bezoeken ook een aantal gezinnen die de afgelopen periode een koe hebben gehad en, als dat uitkomt, zijn we aanwezig bij de aanschaf van een koe die een mijlpaal is voor ons project. Op zondag 2 september dus Cees 3.

De wijze van aankopen op de veemarkt

De medewerkers van “Nur Bala” zijn op de veemarkt bekend. Daarom is het niet handig als dié de koe gaan kopen. Dat werkt prijsverhogend. De familie waarvoor de koe bestemd is krijgt opdracht om met behulp van hun bekende deskundige relaties de koe te selecteren op basis van een voor hun vastgestelde hoeveelheid geld. Pas als de keuze is gemaakt, de koe gekeurd en de prijs is uit gehandeld, dán verschijnt “Nur Bala” ten tonele. De familie ontvangt het geld van “Nur Bala”, is op dat moment eigenaar van het geld en betaalt de veeboer waarvan de

koe wordt gekocht. De familie is dus officieel eigenaar van een koe die ze zelf hebben uitgekozen.

Daarmee wordt voorkomen dat er later over de aangekochte koe gaat worden geklaagd.

De koe wordt, samen met andere koeien op een vrachtwagen geladen en naar het af te leveren adres gebracht. Zo worden de transportkosten gedrukt. De aankoopkosten van een koe bedraagt dus de prijs van de koe zelf, het transport, de medische keuring later en eventueel, als het budget het toelaat, een handmatig bediend karntoestel waarmee bijv. boter, karnemelk e.d. kan worden gemaakt. Als er na eigen gebruik nog melk overblijft is dat extra inkomsten voor de straatarme families. De nieuwe eigenaren moeten zelf voor een onderkomen van de koe zorgen. En het voer in de winter als de koe op stal staat.

Wat er aan de aankoop van Cees 3 vooraf ging.

Anne en ik, alsmede Pepijn, schoondochter Zarina en kleinzoon Daniel reizen gezamenlijk van Bishkek naar Talas met de auto. Een tocht van 4 á 5 uren over twee bergpassen en de daartussen gelegen hoogvlakte. Onderweg worden we opgehouden door enorme aantallen paarden, koeien en schapen die allemaal vóór de straks invallende winter naar de dalen moeten lopen. En allemaal over de enige weg en begeleid door herders te paard.

In Talas logeren de Trapman junioortjes bij de familie van Zarina. Zij is hier opgegroeid. Wij logeren in een pension. Elk jaar bezoeken Anne en ik in elk geval de Opa en Oma van Zarina. Zo ook deze keer. Er wordt traditioneel een schaap voor ons geslacht. Ik wordt gezien als de belangrijkste gast en het lekkerste van het schaap, de kop, is voor mij. Ik heb hier mee leren omgaan. Het is mij vaker overkomen. Tijdens het laatste bezoek nodigt Pepijn Opa uit om de aankoop van Cees 3 mee te maken. Opa zegt daar géén nées tegen!

Over Opa nog even het volgende: hij is bijna 80 jaren oud, is in Talas een “man van eer” en vervult zijn gehele leven al en nóg maatschappelijk belangrijke functies in Talas. Opa beschouwt zich zo’n beetje als de baas van alles en gedraagt zich daar ook naar.

Om half acht komt Pepijn ons ophalen, daarna wordt opa aan boord genomen en komen we om even na acht uur in de vroege zondagmorgen op de veemarkt aan. De familie waarvoor Cees 3 wordt aangeschaft is dan al een tijdje op de markt en doet de selectie en de keuze. Het is altijd een genoegen om die veemarkt te bezoeken. Er lijken wel duizenden mensen en stuks vee rond te lopen. We parkeren de auto en wachten op de komst van Jyldyz en Nargiza. Daarna zullen we de betreffende familie en de door hen gekozen koe opzoeken.

We zijn wat vroeg. En dan blijkt Opa niet helemaal goed te hebben begrepen wat zijn rol is en hoe de procedure is. Hij houdt een echtpaar dat een koe meetrekt aan een touw aan en zegt die koe wel te willen hebben. Ze moeten alleen nog even wachten tót “Nur Bala”verschijnt. Die mensen wachten braaf met hun koe en Opa weert alle andere

belangstellenden voor deze overigens prachtige koe, af. Het komt op een gegeven moment bijna tot een handgemeen tussen Opa en een belangstellende koper. Pepijn kan Opa niet uitleggen dat het zó niet werkt. Hij spreekt Russisch, geen Kyrgisch en Opa is zo gewend de baas te zijn dat niet voor rede vatbaar is. Een gênante vertoning natuurlijk want als “Nur Bala” ten tonele verschijnt is iedereen boos. Opa omdat niemand naar hem luistert. “Hoe kun je nu zo’n mooie koe laten lopen?”. De boeren familie die al kopers hadden kunnen hebben en stonden te wachten. En Jyldyz omdat Opa in het begin niet zo voor rede vatbaar blijkt te zijn. Ondertussen meldt Nargiza dat de juiste koe is gevonden en gaan we op weg naar Cees 3.

De gemoederen zijn gesust, Jyldyz legt Opa uit hoe “het” werkt en als de Opa van Jyldyz een kennis blijkt te zijn van “onze Opa” is de vrede snel weer getekend.

De aankoop van koe Cees 3

We treffen de toekomstige eigenaar van koe Cees 3, de verkopende boer, een sociale werkster van de gemeente Talas, het hoofd van de sociale dienst van Talas, de juridische medewerkster van “Nur Bala” en een journaliste allemaal bij koe Cees 3 aan. Dit is een feestelijk moment, het komt in de plaatselijke krant en dus is dat goed voor het plaatselijke hoofd. De sociale werkster is er altijd al bij.

Cees 3 ziet er prachtig uit, is drachtig van een kalfje dat in december zal worden geboren. Ze is 6 maanden drachtig en het wordt haar derde kalfje. Dus Cees 3 gaat een goede hoeveelheid melk leveren. Nargiza telt het geld uit, iedereen telt mee en daarna wordt voor deze gelegenheid het geld aan mij gegeven. Ik overhandig het dan aan de nieuwe eigenaar, hij betaalt de boer en hiermede is de koop gesloten. De uitgebreide papierwinkel die hierbij moet worden afgewikkeld wordt later door Nargiza met de familie afgehandeld.

Nu moet nog worden gezocht naar de goedkoopste manier om Cees 3 thuis te krijgen. Dus moet worden gewacht op het moment dat de vrachtwagen genoeg koeien heeft die voor het laagst mogelijke bedrag kunnen worden vervoerd.

Pepijn, Opa, Jyldyz, Anne en ik gaan vast naar de familie. De rest gaan met een andere auto éérst de feestelijke taart ophalen die straks zal worden aangesneden.

De familie ontvangt koe Cees 3

Na een ritje van 15 km zijn we via een bijna onbegaanbare weg aangekomen bij het huis waar Cees 3 straks zal worden afgeleverd. Het gezin bestaat uit de vader Baktybek, 34 jaar, die weinig inkomsten heeft als dagloner want er is niet altijd werk voor hem. Aanvullende

inkomsten heeft hij uit de teelt van bonen op een veldje achter het huis.. Moeder Astra is 30 jaar oud en heeft een chronisch maagprobleem. Daar zou ze voor naar Bishkek moeten maar daar is geen geld voor. Oudste dochter Kunduz is 10 en kerngezond. Dan is er de ernstig gehandicapte dochter Neergyz van 7 jaar en zoontje Amantur van 5. Hij is geheel doof.

Het ziet er rondom het huis keurig uit. Moeder kon vanwege de kinderen niet mee naar de veemarkt en wacht in grote spanning de komst van Cees 3 af. Het bericht komt dat Cees 3 nog op de veemarkt is, de transportwagen is nog niet vol. Dus gaat Anne over tot het uitdelen van speciaal voor dit gezin aangeschafte geschenken uit Nederland. Daar horen ook een paar nog goed voor de kinderen bruikbare tennisballen bij, die onmiddellijk in gebruik worden genomen. Alle anderen die vanmorgen bij de aankoop op de veemarkt aanwezig waren arriveren nu ook.

Wachtend op Cees 3 wordt het karntoestel al vast aangeboden. Nargiza heeft een grote taart bij zich met daarop de woorden "Cees 3" en de namen van de twee gehandicapte kinderen. We gaan het huisje binnen en dat ziet er mooi schoon uit. We scharen ons op kleden op de grond om een lage tafel. Daarop staan geheel volgens traditie allerlei snoep, brood, koeken en ander lekkers. De taart komt binnen en dat wordt voor iedereen smullen.

Na de taart geeft Jyldyz mij het woord. Ik leg uit wat het verhaal is achter Cees 3, dat we hier dankzij onze sponsors uit Nederland zijn, dat Nederland een welvarend land is en dat er mensen zijn die anderen daar in willen laten delen. Jyldyz vertaalt. De journaliste is ijverig aan het schrijven. Het verhaal achter Cees 3 doet hier en daar een traantje wegpinken. Daarna worden dankwoorden uitgesproken door het hoofd van de sociale dienst en de sociale werkster. Omdat Cees 3 nog even op zich laat wachten spreekt de moeder vast een dankwoord uit. Speciaal ook aan de mensen in een voor haar zo vreselijk ver land aan de andere kant van de wereld. Het is een ontroerende gebeurtenis. Zéker als ze na afloop Anne een traditionele hoofdbedekking aanbiedt en mij de nationale traditionele jas en muts. Dat moet een rib uit hun lijf zijn geweest. We zijn allemaal een beetje aangedaan en opnieuw een traantje hier en daar.

Dan naar buiten. Het wachten is op Cees 3 die na enige tijd dan ook komt. De vrachtwagen kan vanwege de slechte weg niet helemaal bij het huisje komen. Een trotse Baktybek voert Cees 3 aan een touw naar ons toe. Vrouw en kinderen hollen er op af. Op het erf aangekomen worden diverse foto's gemaakt van de glunderende familie.

Zij zullen in het omgaan met Cees 3 worden begeleid door de sociale werkster en "onze" Nargiza. Als er in december een kalfje komt moet dat na 6 maanden worden afgestaan aan Nur Bala die daar een ander gezin voor zoekt. Dat is de betaling aan ons project en er wordt streng op toegezien dat dit ook gebeurt. Alle volgende kalfjes mag de familie zelf houden.

Cees 3 is héél erg goed terecht gekomen.

De melk en vervaardigde zuivelproducten die na eigen gebruik over zijn worden verkocht. Met de opbrengst hiervan kunnen dan weer andere noodzakelijke basislevensmiddelen worden aangeschaft waar tot nu toe geen geld voor is. In de praktijk wordt elk gezin na ontvangst van een koe ongeveer 3 jaren gevolgd.

Het gezin dat vijf jaren geleden de eerste koe, Anna 1, ontving heeft inmiddels een kleine veestapel opgebouwd en naar omstandigheden een goede toekomst.

Hans Trapman, Bishkek, 4 oktober 2011